

VIOLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

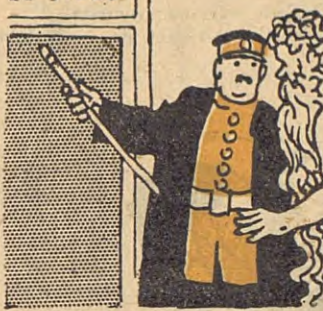

Heu's aquí que un dia el pare Adam va ressucitar. I tal com estava se'n va anar cap a la Rambla.

Un urbano va haver-li de dir que aquell «vestit» no era permès.

EL SIGLO

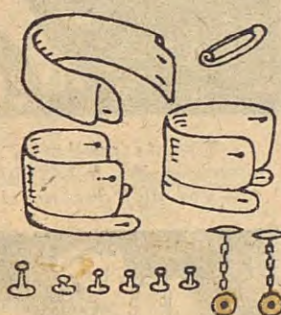
L' discretament va ensenyar-li la porta d'uns magatzems.

El pobre Adam va haver de acceptar la subjecció d'una samarreta i d'un parell de mitjons...

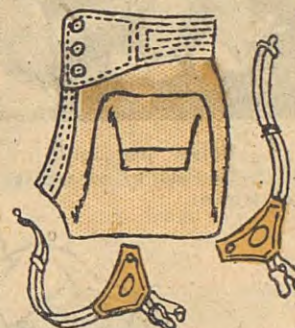
...i de una camisa, que per a ell va ésser com una camisa de forsa.

Li posàren el jou d'un coll i uns punys amb el seu acompanyament de botonets imperdibles i «bessons».

L'escanyaren amb una corbata virolada, amb la seva corresponent agulla de idem.

Va haver d'enfundar les cames en uns abominables calсотets i cenyir-les amb unes lligues.

Desseguida hi van afegir unes tuberies dites pantalons, una ermilla irrespirable i una encarcerada americana.

A sobre de tot van posar-li una gabadina amb sivella, i una bufanda de seda, alta novetat.

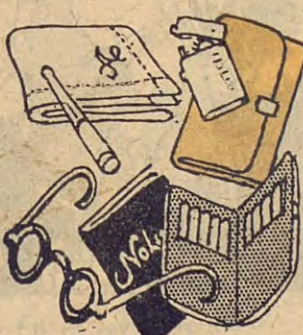
Els peus encara no estaven llesos: els varen tiranitzar amb unes sabates—foment d'ulls de poll—i uns botins.

Tampoc varen escapar-se el cap ni les mans.

Li ompliren les butxaques d'un sens fi...

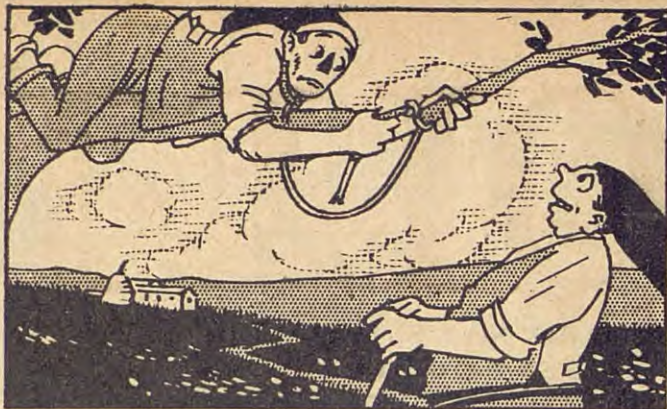
...de objectes per a ell d'us desconegut.

A canvi de tantes coses afegides li traguèren una sola: la barba.

I encara, per ço com tenien recança de haverlo carregat poc hi varen afegir una floreta al trau i un tortell del Forn Cien

—Què et passa, Mitjotes? Què vols escanyar-te?
—Estic desesperat! He perdut un bitllet de vint duros
que era tot ço que tenia!

—Baixa, baixa, mussoll!... No veus que podries pendre
mal escanyan-te? No veus que te n'aniries a veure en Per
Botero de dret, grandíssim?... Veiam, veiam, què redi
montri serà que no el trobem!

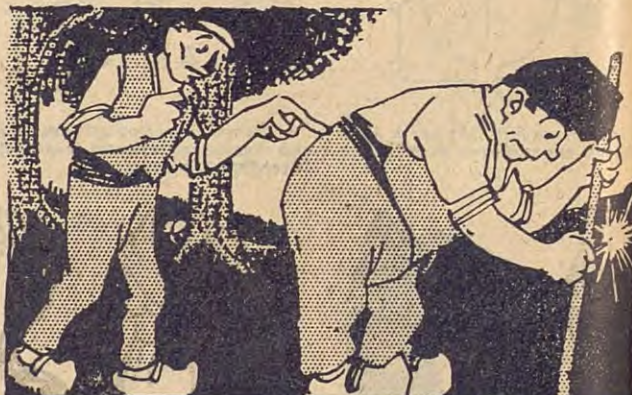
—Potser per aquí...
—No vos hi escarrasseu, Tronxo, que no crec pas que
el trobeu.

—Tingues paciència, tarambana, ja veuràs com el tro-
barem: el cor m'ho diu.
—Vos dic, que no el trobareu.

—Mira que n'ets de gamaruç, Mitjotes! Es clar que si
no el cerques, no el trobaras! (I així buscant, buscant,
començà a fer-se fosc).

—Potser per aquesta altra banda... Ja s'han ben amaga-
ja, els poca penes! Però ja veuràs com els haurem.
—I què hem d'haver!...

—Mira que ets murga!... No els trobarem!... no els
trobarem!... No saps dir res més. Almenys diguessis per
quin indret els has perdut...

—Prò si ja vos he dit de bell antuvi que no els troba-
riem... perquè els som perdut a la taberna jugant am-
en Tòfol, amb en Codony i amb el Quimet de cà la Pe-
gravadal!

—.....!!!

L'AUCA DE LA "XISTERA"

(Conclusió)

Un còmic molt eixerit
va poder aprofitar-me
fent-me abans algun surgit.

En els papers de tronera
li guanyava ovacions
l'atrotinada xistera.

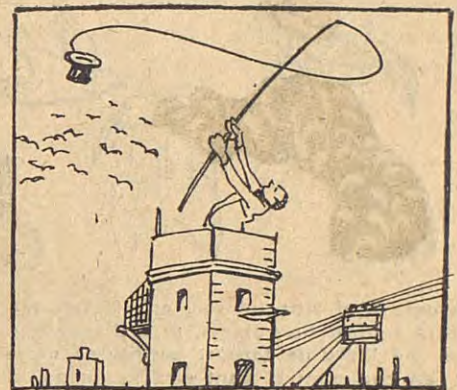
Tant em vaig deteriorar
que al de les escombraries
a l'últim em va entregar.

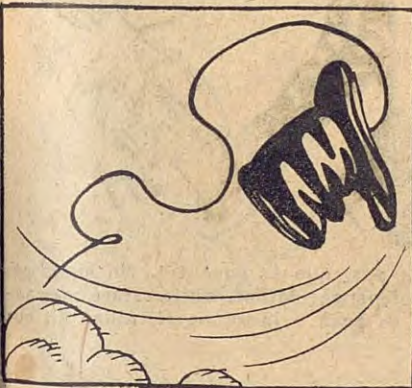
L'escombriaire trempat
portant-me a mi, us asseguro
que semblava un diputat.

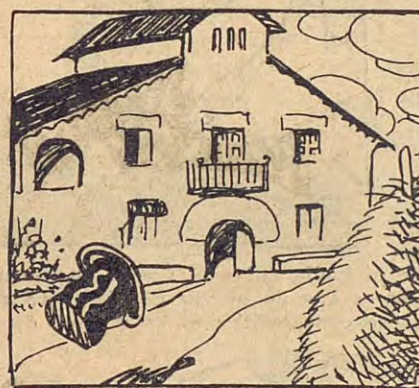
Més l'ocasió arribà
i el va vendre a un que tenia
un esplèndid colomà.

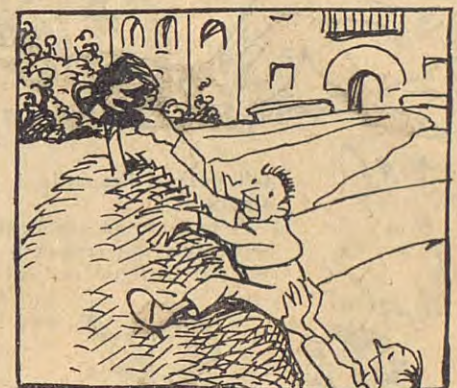
Com que sé que estic tronada
poc que em pensava ocupar
posició tan enlairada.

Una tarda es va trencar
el cordill que em subjectava
i el vent se me va emportar.

M'arrossegà la ventada
fins el peu d'una masia
de la Muntanya Pelada.

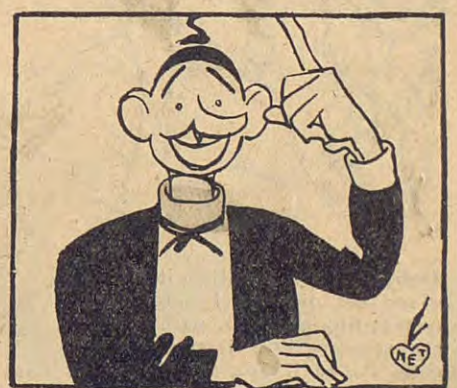
Com que hi havia paller
tot seguit em col·locaren
a dalt d'aquell samaler.

Fins que la pluja i el sol
em feren pendre la forma
més estranya i més bunyol.

Enfadat el masover
em treu d'una revolada
i em va llençar al femer.

Que tots els joves lluitis
pensin en aquesta història
i no siguin presumits.

EL SACOTÍ MIRACLE R

Una vegada era un minyonet que se n'anava a veure món. Com que era un sol dineret tota la seva fortuna, el feia saltar boi caminant, pensant en ço que en faria.

En aquestes, Sant Pere, que era el seu Patró, se li presentà com un captaire i li demanà almoïna per amor de Déu. El noi, compadit li donà el dineret.

El Sant, tot satisfet, li diu: —En pac d'aquesta acció ge-

nerosa, aquí tens un sac, en el qual tot s'hi ficarà tantost ho vulguis, però d'aquí tres mesos me l'has de tornar, perquè el necessito. Tan bon punt el Sant girà l'esquena, el noi pensà:

—S'ha de fer la prova—i veient passar dos

se'l posà a l'espatlla i cap amunt.

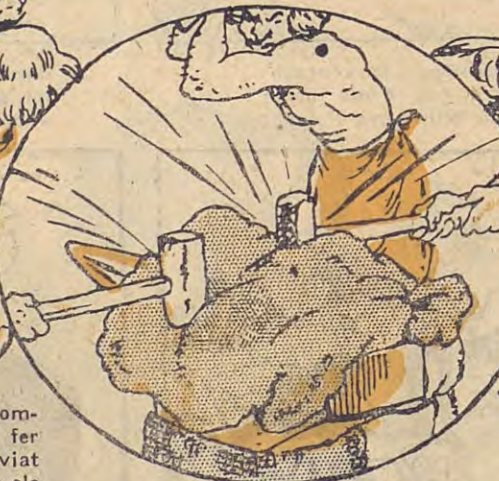
A la fi trobà un Castell, però aixís que anava a entrar-hi, li digué un vell que hi havia allí a la vora:—No hi entris pas, que és encantat. No en fa pas

poc de temps que no hi viu ningú!—Pero el noi pensà: Millor, aixís estaré més ample. I sense pensar-s'hi més se n'entrà dins i es posà a jaure en el millor llit que

coloms, ell que diu:—Que es fi- quin desseguida al sac! i zas! al sac s'ha dit.

El noi pensà: «Això va bé», i

Sera Masana

posa damun l'enclusa i diu:—Ja podeu picar fort que hi han set dimonis dintre.

No s'ho van fer dir dos cops. Pica que picaràs sobre el sac fins que en van fer una coca.

—Veïam com deuen haver quedat—digueren a la fi.—Obren el sac i sis estaven morts i aixafats com una pasta, però l'altre, que s'havia salvat en un reconet de la saca, s'escapà com un llampec i encara corra.

va trobar. Al ser a mitja nit compareixen set dimonis i vinga fer ganyotes; fins aquí res, però aviat es propassaren; l'un li estirava els cabells, l'altre li feia un xiribec al nas; fins que el noi, empipat, s'aixeca i diu:—S'acabat la gresca. Tots set dimonis al sac!—I d'un sol cop anaren tots set a dins.

El noi lliga el sac ben fort i se l'emporta a cal ferrer, el

(Continuarà)

EN PERET

(Continuació)

En aquestes se'ls havia anat fent fosc precisament a sota d'uns enormes garrofers.

—Magnífic!—exclamà el ruc.—Vet-aquí que trobem a l'hora aliment i dormitori. Quedem-se, Peret: sols ens caldrà obrir la boca per a que ei menjar vingui a nosaltres. Mira quantes garrofes!

El ruc, després d'haver-se ben atipat, va jeure's i com que tenia son, ben aviat quedà dormit profundament. No aixís en Peret, que no podia treure's del pensament, ni malauradament del cap, les peludes orellasses.

—Com se riuran de mi els que em vegin!—pensava.

I altre vegada li apareixia la veu. Si volia planyer's dolçament, les seves queixes es traduïen en brams; si, pel contrari, s'enfellenia, la seva indignació havia d'exterioritzar-se per medi d'un raig de cosses.

Ja no portava gorra, sinó ronsal; ja no tenia sabates, sinó unglots; ja no duia calcetes, sinó un infamant i feixuc bast que li pesava molt més que abans la feina de confeigir les lletres del primer llibre.

O, com anyorà el pobre Peret els temps feliços en els quals tenia les orelletes fines i rosades i del tamany de les dels demés nois!

Com anyorà aquells matins que el despertava el cant del gall de casa seva, i el cloquejar de les gallines i el soroll que feia la seva mare boi fent les feines de la casa!

Com anyorà aquelles delicioses estones que no sabia si estava despert o dormit acotxat amb la blanca gira del llençol!

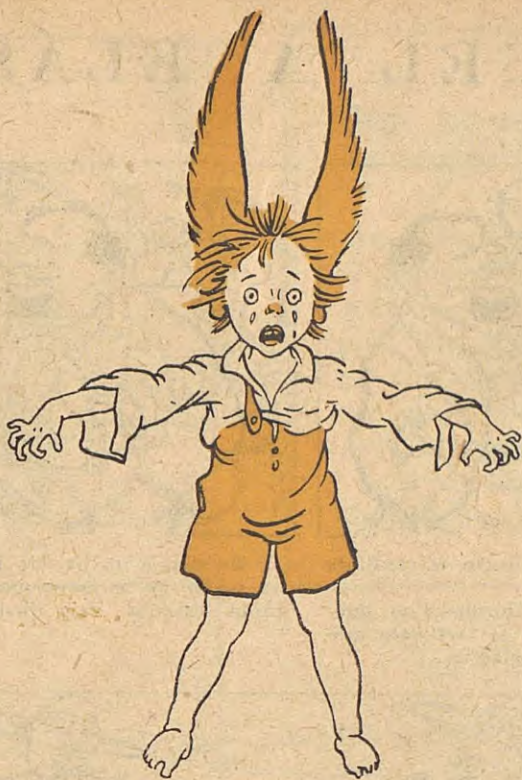
I aquell llevar-se i rentar-se amb aigua fresca (encara que això aleshores no li feia gaire gràcia) i després anar a donar el bondia a la iaia que no es podia moure de la butaca!

Què no hauria donat ell per a poder tornar als temps aquell del anar a l'escola seguint el camí que passava pel mig de les hortes i a la vora del rierol, amb la cartera penjadeta a l'esquena i la butxaca del davantal tota boteruda de resultes del llonguet i la xacolata que hi portava!

Més ai, tan delitosa visió desapareixia depressa i tornava la aclaparadora pluja de garrofes i palla i més palla i més garrofes i brams i garrotades i ronsals i unglots i albardes...

Tota la nit passà en aquestes o semblants figuracions, de manera que al llintrejar encara dormia pesadament. Unes veus vingueren a desvetllar-lo.

—Peret, Peret!—li cridaven.—Torna a l'escola. No et recordes quan el matí de tots els dies feiem el camí junts? A en Peret li semblava encara somniar i es fregava els ulls per a deixondir-se i, per fi, exclamà amb joia:

nerable figura del seu bon mestre, aureolat com un sant. I altre vegada li venien ganes a en Peret de fer-li la prometensa d'un ciri tan alt com ell si li llebava les marques de ruqueria.

A l'últim també quedà dormit, però amb un dormir intranquil, ple de visions i penombres.

Li semblava que tenia gana i que li passava pel devant una munió d'aliments dels que menjen les persones. Més quan ell allargava la mà per haver-los, fugien fent-li llengotes. En canvi una corrúa infernal de garrofes se li ficava vulgues no vulgues a la boca i cuidava ofegar-lo...

Alatres vegades es sentia mortalment cansat i desitjava anar a jeure al tou llitó que la seva mare tan amorosament li preparava. Però, en lloc de la blana coixinera, topava de cap a la menjadora; en lloc dels fins i blancs llençols trobava un munt de palla i fems.

havia d'exterioritzar-se per medi d'un raig de cosses.

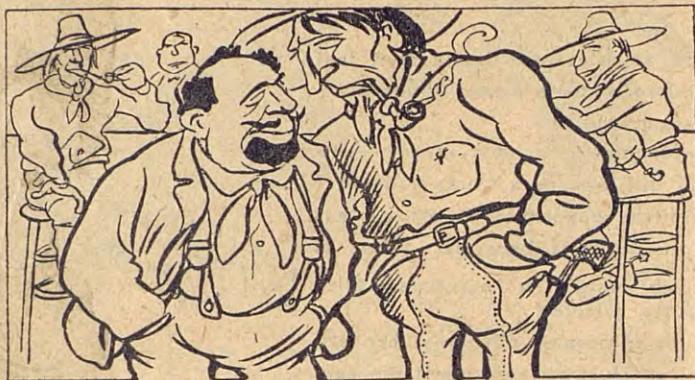
UN DUEL A ELÁSTICS

per CARAN D'ACHE

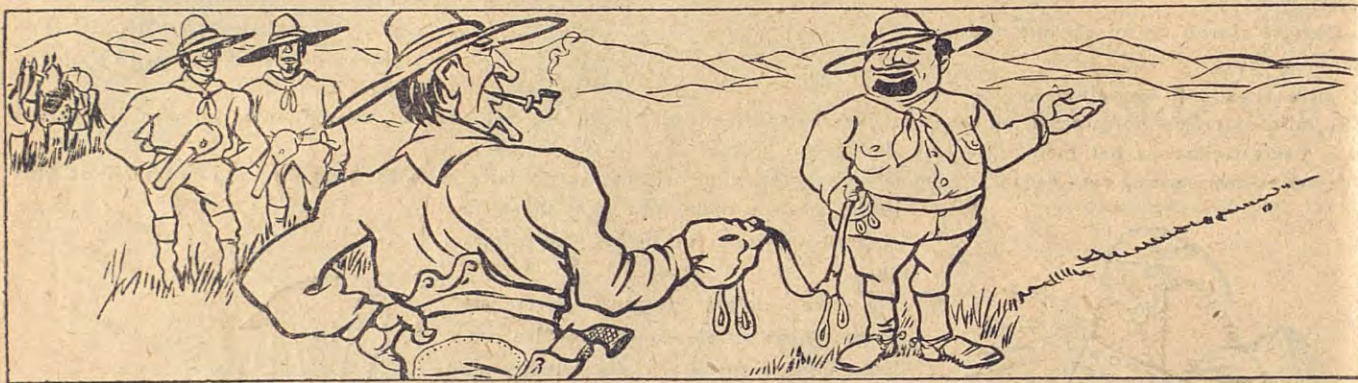

Al Centre de Viatjants. Es parla de duels de resultats fatals.

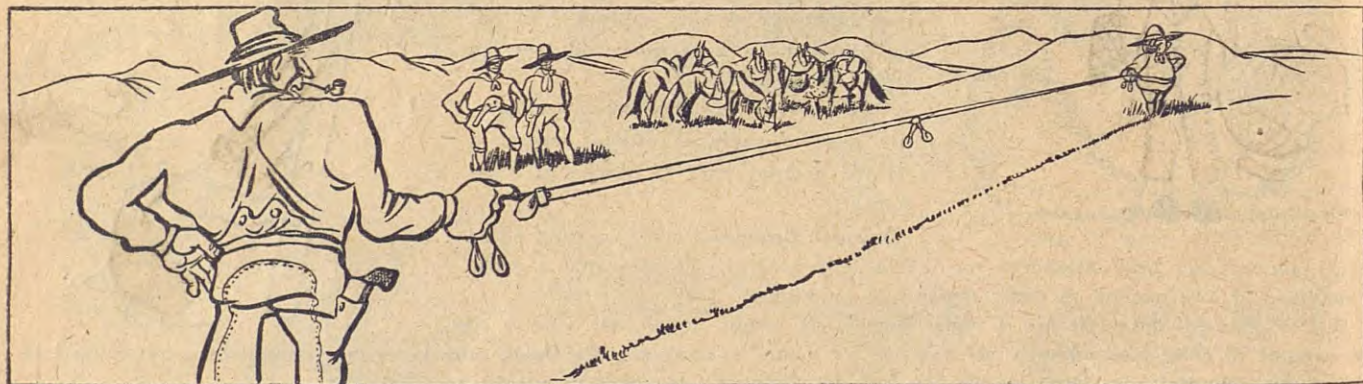
—Sempre m'enrecordaré—diu l'amic Duran—d'un que jo vaig tenir i que va ésser l'origen de la fortuna que ara frueixo. Jo, aleshores viatjava els elàstics.

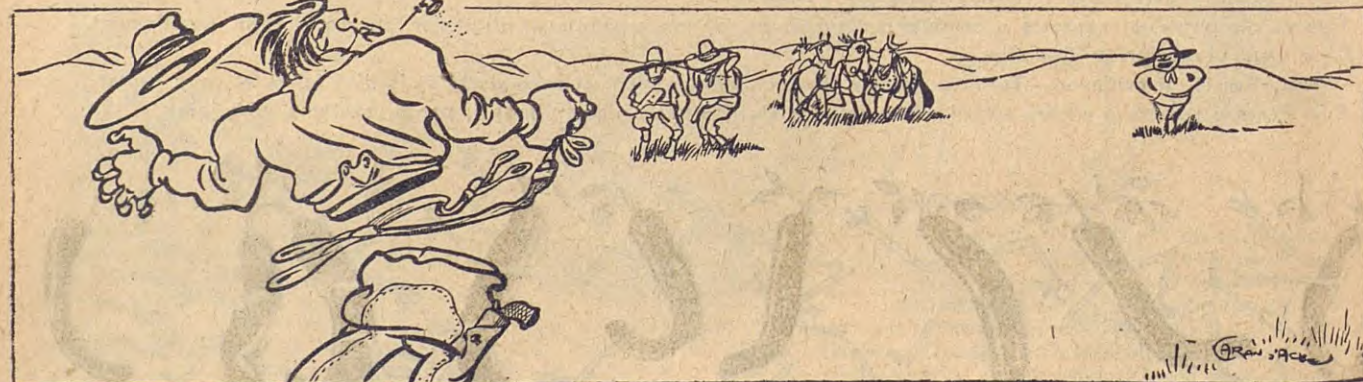
Un dia, a un bar de Texas, el «Terror de les planures» es va mofar de la meua mercaderia. «Potser a fora no tindrieu tanta llengua», vaig dir-li fredament.

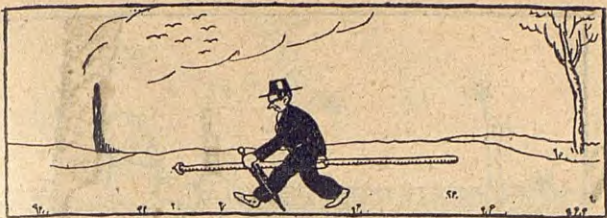
El duel quedà concertat. Com que jo era l'ofès, tenia el dret de triar l'arma. No vaig escollir ni l'espasa, ni el rifle, ni el sabre, ni la pistola: el duel va ésser a elàstics... En guarda!

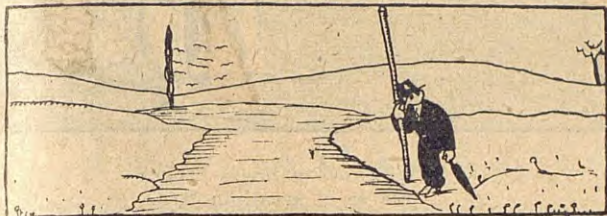
Jo vaig tirar primer... Un... dos... i...

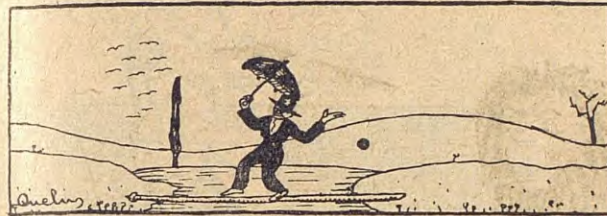
...tres. Pssit... un xiulet. L'home quedà segat. L'aventura va fer molt rebombori. L'èxit dels elàstics quedava assegurat.

En Josep va caminant cap a cà l'oncle Joan.

Quan a tres passes hi era troba plena la riera.

Més, com que és espavilat, ni una gota s'ha mullat.

Una bona noticia

En Joaquim Ruyra, el gran escriptor català, ens ha concedit permís per a publicar en el nostre VIROLET, en forma d'història, la seva graciosíssima poesia «De mala mena», que l'Apa està il·lustrant com ell sap fer-ho.

Oi més, ens ha donat la idea i text d'una història molt divertida que sortirà el número pròxim.

No cal dir com agraïm a tan gran mestre les bonats amb que ens encoratja.

SOLUCIONS DEL NUMERO PASAT

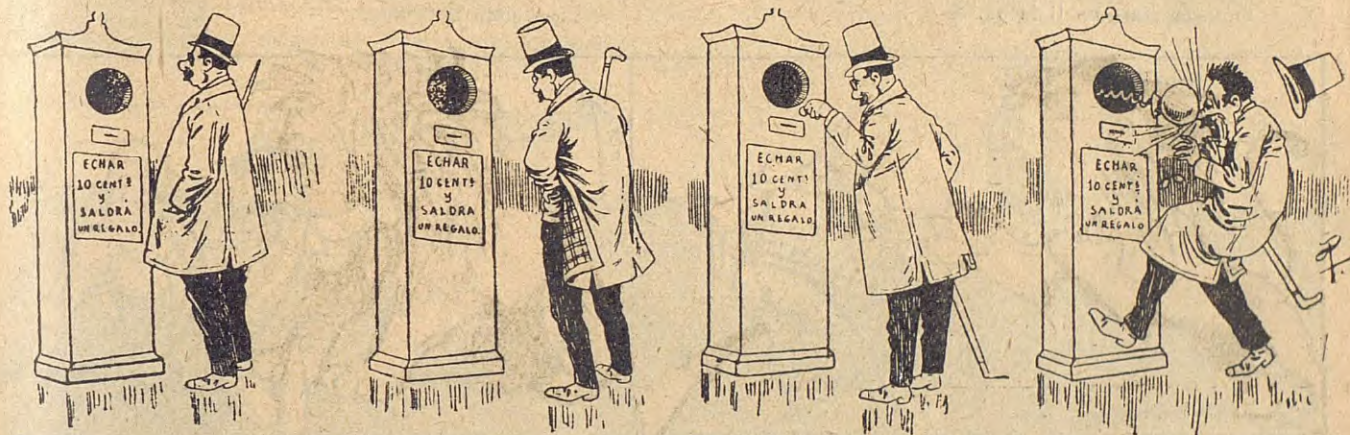
Als ters sil·làbics: *Marceli-Cesar-Li, Maragall-Rama-Gall.*

Als logogrifs numèrics: *Figueras i Bonastre.*

A la endevinalla: *Que els bategin.*

A les xarades: *Canet i Mongat.*

UNA SORPRESA POR POVEDA

—Li duré un regal al nano.
Noi que content estarà!

Però el regal que li feren
ell se'l va haver de quedar.

X A R A D A S

I

*Prima-quarta ho forma el mar,
la segona és negoció,
tersa-prima és bestiola
i el total, precisament,
es troba dintre l'istiu.*

JOSEP Sal-LARI

II

*La primera és pronom,
la segona d'animal és nom,
i el total et resultarà
un bonic poble català.*

UN GRACIENC

EL DIA 20 DE MAIG
o sia d'aquí dos números
començarem de publicar, a les dues pàgines centrals,
L'OBRA IMMORTAL D'EN SWIFT

GULLIVER

per primera vegada en català

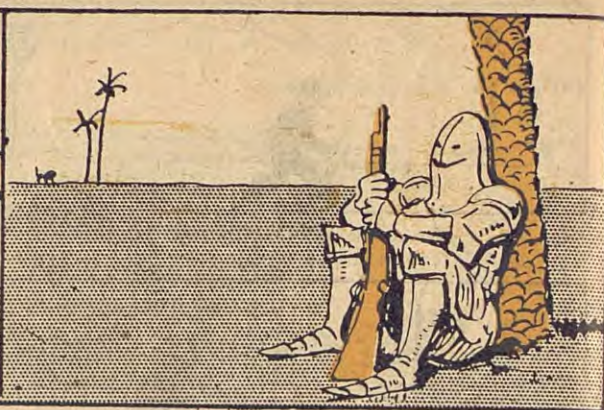
Eduard i Josep Solà,
impresors. Valencia, 200
Barcelona.—Tel. 1282 G.

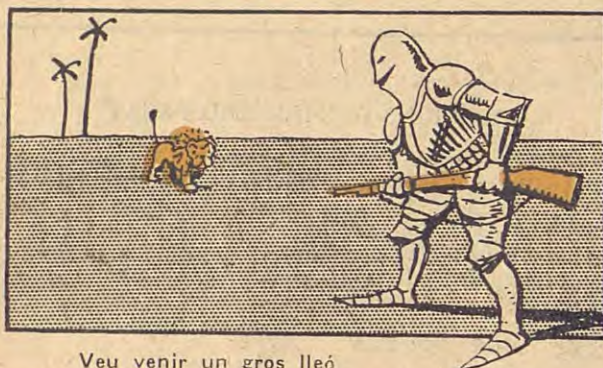
Don Maurici Recolons
és caçador de lleons.

Per si en surt algun de «fiero»
l'home es vesteix de guerrero.

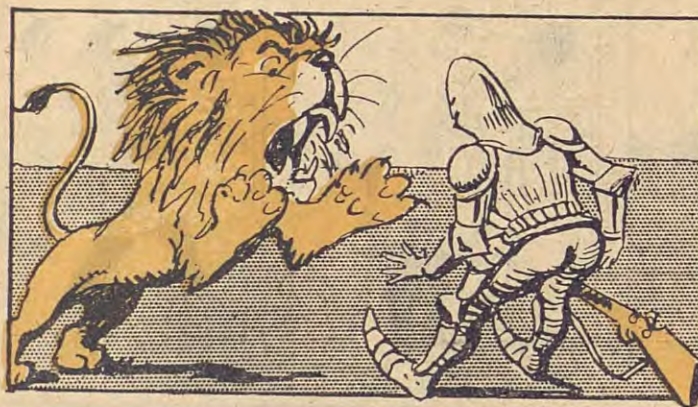
Sota una palmera espera
que se li acosti la fera.

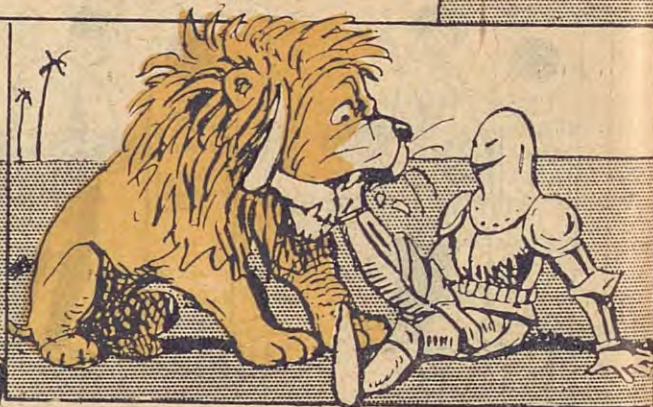
Veu venir un gros lleó
més—es clar—no li fa pô.

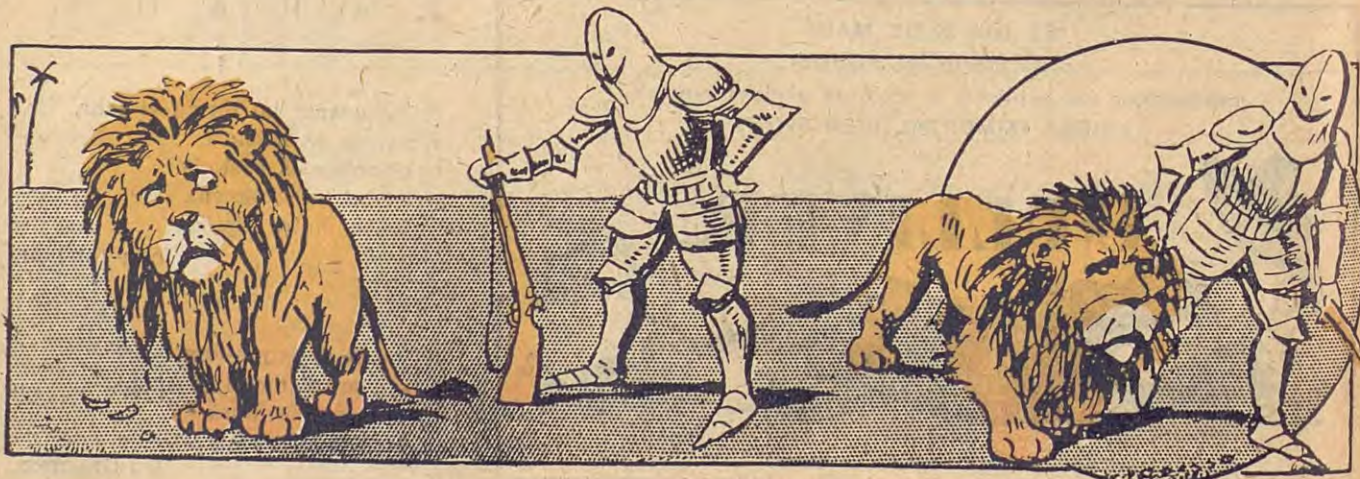
Vatua el ret, maliatsiga!
L'escopeta li fa figa.

Obre la boca el lleó
per a cruspî el caçadô.

Amb tota la força estreny
i es trenca el caixal del seny.

El lleó que es veu perdut
exclama:—Ja estic... retut!

I manso com una ovella
es deixa dû per l'orella.